

6. Skal bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den sikrer anvendelsen af uskyldsformodningen og forbyder en konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse?

⁽¹⁾ EUT 2014, L 127, s. 39.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale de Napoli (Italien) den 5. april 2018 — easyJet Airline Co. Ltd mod Regione Campania

(Sag C-241/18)

(2018/C 240/28)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione tributaria provinciale di Napoli

Parter i hovedsagen

Sagsøger: easyJet Airline Co. Ltd

Sagsøgt: Regione Campania

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4 og 5 i direktiv 30/2002/EF ⁽¹⁾ og bilag II dertil fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse som artikel 1, stk. 169-174, i regionen Campanias lov nr. 5/2013, eftersom der ikke forud for skatteberegningen er udarbejdet en samlet plan vedrørende de foranstaltninger, der skal træffes med henblik på at mindske støjemissionerne i lufthavne og tilstødende områder i henhold til det nævnte direktivs artikel 5 og bilag II dertil?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/30/EF af 26.3.2002 med henblik på bestemmelser og procedurer for indførelse af støjrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne (EFT 2002, L 85, s. 40).

Sag anlagt den 13. april 2018 — Europa-Kommissionen mod Irland

(Sag C-261/18)

(2018/C 240/29)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Noll-Ehlers og J. Tomkin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Irland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet Irland ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af punkt 1, andet led, i konklusionen i Domstolens dom C-215/06 ⁽¹⁾, Kommissionen mod Irland.
- Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 1 343,20 EUR ganget med antallet af dage mellem domsafsigelsen i sag C-215/06 og enten datoen for Irlands opfyldelse af sidstnævnte dom eller den dato, hvor der afsiges dom i nærværende sag, afhængigt af hvad der først indtræder, med et minimum for det faste beløb på 1 685 000 EUR.

- Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag til datoen for Irlands opfyldelse af dom C-215/06.
- Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Irland er i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF forpligtet til at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom C-215/06. Da Irland ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for opfyldelsen af punkt 1, andet led, i konklusionen i sidstnævnte dom, har Kommissionen besluttet at indbringe sagen for Domstolen.

Kommissionen har i sin stævning nedlagt påstand om, at Domstolen tilpligter Irland at betale et fast beløb på 1 343,20 EUR pr. dag og en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag. Størrelsen af det faste beløb og tvangsbøden er blevet beregnet under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed og til den afskrækkende virkning i forhold til den nævnte medlemsstats betalingsevne.

⁽¹⁾ Dom af 3.7.2008, Kommissionen mod Irland, C-215/16, EU:C:2008:380.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 27. april 2018 — Oulun Sähkönyynti Oy

(Sag C-294/18)

(2018/C 240/30)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Markkinaoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Oulun Sähkönyynti Oy

Sagsøgt: Energiavirasto

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU ⁽¹⁾ af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF fortolkes således, at det forhold, at der ydes en rabat på et el-grundgebyr på basis af en faktureringsmåde, som slutkunden har valgt, betyder, at faktura og faktureringsoplysninger ikke blev fremsendt gratis til slutkunder, som ikke har fået rabatten?
- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende og det kan være lovligt at yde den ovenfor nævnte rabat: Følger der af direktiv 2012/27/EU ved en vurdering af, om rabatten er lovlig, yderligere særlige betingelser, som der skal tages højde for, som f.eks. om rabatten svarer til den omkostningsbesparelse, der er opnået med den valgte faktureringsmåde, om rabatten vedrører antallet af faktureringer, eller om rabatten kan henføres til den slutkunde gruppe, som afstedkommer omkostningsbesparelsen med deres valg af faktureringsmåde?
- 3) Såfremt ydelse af den rabat, som er nævnt i det første præjudicielle spørgsmål, betyder, at der i strid med artikel 11, stk. 1, i direktiv 2012/27/EU er opkrævet gebyrer hos andre slutkunder end dem, som har valgt den specielle faktureringsmåde: Følger der da af EU-retten særlige krav, som der skal tages hensyn til ved afgørelsen om tilbagebetaling af gebyrerne?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 315, s. 1.